

Kéken borult rá a szeme.

Látta a virágot vérében megszületni, látta a bíboran ömlő ragacsot, érezte az áradó meleget, a lüktető félelmet –
vajúdott az anya – és átingott minden a szín – fémek-kék idegenen csillantak az arcok – egyedül szült, aki szült – virág lett belőle bíborragyogásban – rettenet – zöldben, kék-hidegségben.-

Virág lett – mire lett – hidegségre, hazugságra, látszatokra és érthetlenségre.

Kezébe fogta az arcát, kezébe fogta a virágot –
és megijedt a villódzó zöldtől.

- Kicsi virág, ezt kértem én tőled?
 - Kicsi virág, az vagyok.
 - Felelj, kicsi
 - Nem ezt kérted.
 - Ugye nem?
 - Magad sem tudtad, mit kértél.
 - De éreztem.
 - Buta vagy, én most születtem, mégis tudom, buta vagy.
 - Miért, kicsi?
 - Mert csak érezted, csak beszéltél és nem láttál.
 - Nem jól tudod, kicsi.
 - Tudom, ha rosszul tudnám, te nem kérdeznél engem. Baj van, Te?
 - Kicsit
 - Megkérdezzem, mi?
 - Nem tudom.
 - Várj, majd én: fáj, hogy szültél?
 - Az fáj, hogy utána nem találtam
 - Amit szültél?
 - Amit akartam.
 - Akartad. Ti akartok – mi boldogok vagyunk. Mi mások vagyunk – mi ott vagyunk, néha átölelünk benneteket, néha rosszkedvünk lesz, - boldogok vagyunk, és meg kell értened minket, Te! hallod? Most miért hallgattál el? – mi jók vagyunk – és jobbak, mint ti, mélyebbek.
 - Elhiggyem, kicsi virág?
 - Ne kérdezd, hiszed anélkül is.
 - Jók vagytok, de ebből a jószágból hiányzik valami, ami összekapcsol, ami jóvá tesz.
 - Nem tudod – mi az; én igen: a te fantáziálásod. Nincs olyan valami. Nincs álmvilág, Te. Te nem ismeresz minket, azért képzeled.
 - De én...
 - Hagyd!
 - Ezt olyan hidegen mondtad. Elúsztok, távolodtok a fényben – kinyújtom a kezem, és nem fogok semmit.
 - Nézd, olyan szép.-
- átforrósodott a villódzás, - ami hideg volt melegedett, a hideg kék rettenet, és arcok –
zárt menetben vonultak, messze megjelent a Nap –
csillanva játszott a homok
az anyag...
- Buta vagy. Megragadod, ami rossz és belécsimpaszkodsz – vonszoltatod magad. szépeket keresel – és elsüllyedsz bennük, mert megtalálod, de nem hiszed – Nem

tudod kezelni. Beszélisz az átfogó jóságról – ami kell, - később, hogy összekerüljünk: mi is,ti is, virágok és emberek...És te milyen vagy? Te – mikor indulsz el azon az úton, ahol mindezt megvalósíthatod?

- Beszélj csak, kicsi
- Hiányolod, hogy nincs kiért megtalálnod, megtartanod – és elérned a célt...
- Van.
- Van – hamiskásan nézett rá – Van. Most egy virágra gondoltál. Nem rám, mert én fiatal vagyok, most születtem. Egy másikra, akit ugyanúgy nem értesz, mint engem, pedig én vagyok ő, és ő én, s ha engem megértenél, mindent tudnál.
- Kicsi, minek? Elkezdted valamit. A célról beszéltél. Van nekem más is. Nem az – csak az kevésbé hangzatos, - olyan, amit végigfut mindenki – színtelenül és egyszerű-boldogan.
- Olyan buták vagytok. Most megint elhomályosult a szemed – nem látsz, és nem. akarsz. Én pedig segítek.
- Ti, virágok , segíttek – nagyon jó.
- Gúnyolódsz?
- Ezt csak kitaláltad – én komolyan mondtam.
- Fárasztó vagy.
- Nézd a Napot!
- Ha semi is – de szép.
- Mondtál valamit. Kicsi, én nem akarom, hogy ő eltűnjön, mint ahogyan te is el fogsz tűnni, és mindenki eltűnik, - én is. Ezt kértem éntőled?
- Ha semmi is – de szép. Látnod – fölkel, ragyog és jön, - minden követi és mindenki fél; - én azt hittem, okosak vagyunk, de ez úgy tetszik...
- Attól még lehetek.
- Lehetünk. Ha akarom gyűlölök mindenkit, pedig virág vagyok – Éa Te?
- elmosolyodott...

Nem kell a környezet, nem kellene a tárgyak. Szétomlik a valóság; olyan egyformán eltompító, és olyan kábán varázslatváró. Szétfoszlottak az arcok, - városok robbantak szét, - házak omlottak be, a homok megolvadt, folyt, a véres ragacs ömlött, jött bíboran.

- ...Te azért nem gyűlölsz senkit.
- Te mondtad.
- De, hagyd magad – őt keresd, őt tartsd, látod: eltűnnek a napok, homokba, vérbe takaróznak, amik voltak.
- Homok és vér, úgy szeretlek kicsi virág.
- Miért mondd ezt?

Szeme élesen villant, a virág kinyílt. Ne-ne-ne

- Senki nem tudja, mit mondok; lehet, hogy hazudok, csak hazudok – el kell mennem nekem is, nem értik – és minek...
- Előbb értsd meg te őket – minket.
- A múltkor azt éreztem, megfog valami a lábamnál és ingat. Kinyújtva sebesen mozgat, mintha inga lennék. Furcsákat érzek – ti is ilyenek lehetek. Tudom: jók, de valami nincs ott. És néha sírtok is Kicsi virág.

- Elborult világok, kinyílt virágok, elfeketült színek, megsüketült csendek, hangzatos hangulatok – mondd el Neki!...És látod, jön a vér, de azért ne félj!-

Kéken borult rá a szeme.

1970.II.28.